

ПЯТЪКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА . . . ГОДИШЕНЪ ЯВОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ.
ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . . . 30 ЛВ.
ЗА ЧУЖБИНА 80 ЛВ.
IV ОТДЪЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Одобрень и препоръчанъ отъ Министерството на Народното
Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.

РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
ЦАРИЦА ИОАННА № 18

Пощ. чекова смѣтка № 1328

БРОЙ

6

Рибарьтъ Урасима Таро

Между японскитѣ острови се простира Вжтрешното море. Гледкитѣ въ него сж разнообразни и омайни: голѣми острови съ жълти скали и червеникави земи; малки островчета покрити съ борове; безкраенъ брой скали съ различни форми, а по брѣга малки рибарски села, сгушени до тихи заливи.

Преди двадесетъ и петъ вѣка, една ясна лѣтна сутринъ, Урасима Таро излѣзе отъ едно отъ тия села на малка, дървена, плоска, безъ кормило лодка. Той бѣше хубавъ момъкъ, съ правилно кротко лице, блѣстящи очи и стройно тѣло.

Дълго време той нищо не можа да улови. После изведнажъ усѣти нѣщо тежко на вждицата, изтегли я и видѣ малка морска костенурка.

Въ Япония вѣрватъ, че костенурката може да живѣе хиляда години. Тя е посвѣтена на Драгона — богъ на морето. Затова се смѣта за грѣшка да се убие млада костенурка.

Урасима знае дълга си; той откачва нѣжно вждицата, милва малкото животно и го пуска въ водата.

После лѣга на гърба въ лодката и съзерцава синьото свѣтло небе, по което минаватъ бѣли облаци.

Разни спомени се нижатъ въ паметъта му: селото му, малкото пристанище, въ което намиратъ подслонъ лодкитѣ, дървенитѣ кѣлички, заобиколени съ градинки, храмътъ близо до морето, гробищата, дето почиватъ дѣдитѣ му. Спомня си баща си и майка си, гледали го нѣжно като дете и които още не преставаха да правятъ щастливъ юношата. . .

Обѣдъ е. Въздухътъ става по-топълъ. Въ топлината и тишината лодката плува безъ посока. Урасима Таро заспива. . .

Нѣжна милувка по ржката го събужда. Той отваря очи: предъ него стои прелестно момиче, облѣчено въ пурпуръ и лазуръ; дълга черна коса пада по рамената му и се спуща до краката.

Тя е дошла при него плъзгайки се по вълнитѣ и го събудила, за да му каже:

— Не се чуди. . . Азъ съмъ дъщерята на Драгона — царъ на морето. Баща ми ти благодари за дето освободи малката костенурка; той те поздравява за доброто ти сърдце, и иска да те възнагради. . . Ела съ мене въ палата на татко: тамъ е царството на вѣчното лѣто

и вѣчното щастие. . . Ако искашъ, ще стана твоя жена и ще живѣемъ тамъ, винаги щастливи. . .

Урасима я гледа прехласнатъ. Никога не е виждалъ толкова хубава жена. Но отъ вълнение не може нищо да каже.

Тя не чака отговоръ, сѣда въ лодката предъ него и взима едното гребло. Той взима другото и двамата заедно тихо гребатъ. Тишината на синьото

море се нарушава само отъ отмѣрения шумъ на греблата, удрящи звучнитѣ вълни.

Лодката стига до Щастливитѣ острови, дето никога смъртенъ не е прониквалъ.

Зсрѣдъ чудни градини, съ разнообразни цвѣта, се издига мраморенъ палатъ, осѣянъ съ скжпоценни камъни. Сто слуги и сто слугини се спущатъ да посрещнатъ княгинята и гостенина ѝ и ги отвеждатъ въ злат-

ната зала, дето Драгонътъ-царь седи на домашенъ тронъ.

Той благославя женидбата имъ. Въ палата на морския богъ Урасима Таро вкува свѣрхестественно щастие. Но въ това щастие понѣкога се примѣсва тѣга — човѣшка тѣга и угризения.

— Колко ли страдатъ родители ми, — мисли той, — като не знаятъ какво е станало съ обичния имъ синъ! Колко щас-

ображдащи селото му. И слиза на земята.

Странно усѣщане. . . На родната си земя, той се чувства чужденецъ. Не познава нищо; нищо, освенъ вида на хълмоветѣ и шума на потока, който минава презъ селото. Кѣшитѣ сж промѣнени, нѣкои сж съсемъ нови. Оризищата сж премѣстени. Храмътъ който нѣкога бѣше край морето, сега е построенъ на една височина. А тамъ дето бѣше кѣщата на родителитѣ му, сега се издигаše малка борова горичка.

Минувачитѣ гледаха очудено младия рибаръ. Нѣкога той познаваше всички, сега всички му бѣха чужди.

Ето единъ старецъ наведенъ надъ тоягата си. Той най-добре ще може да го уведоми за сждбата на селото, мисли рибарьтъ.

— Прости, почтений старче. Можешъ ли да ми кажешъ кжде живѣе сега семейството на Урасима Таро?

— Какво каза?
— Урасима Таро.
— Какъ?
— Урасима Таро.

Рибарьтъ мисли, че старецътъ може да е глухъ и извиква:

— Урасима Таро! Урасима Таро! Кжде живѣе сега семейството на Урасима Таро?

— Мудъ ли си? отговори старецътъ. Или отъ кжде идешъ,

тливи ще бждатъ тѣ, ако узнаятъ колко хубаво живѣя азъ тука! Отъ кога ли съмъ азъ въ палата на морския царь? Отъ две години ли, или отъ три. Тука нѣма разнитѣ годишни времена, та да пресмѣтна. . . Тия две или три години, прекарани въ мжка, сигурно имъ се сторили дълги. . . Не мога да понасямъ вече тая мисль. Ще помоля прекраснати си жена да ме пусне да отида за нѣколко дни при родителитѣ си. Ще имъ разкажа какъ живѣя и веднага ще се върна.

Той казва на жена си каквоъ желае. За пръвъ пжтъ откакъ сжществува, тя узнава що е мжка. И започва тихо да плаче.

Той се мжчи да разпрѣсне скръбъта ѝ: — Обещавамъ да се върна скоро. Азъ съмъ толкова щастливъ тука, какъ нѣма да се върна скоро при щастieto си?

Най-после княгинята му казва:

— Замини, щомъ искашъ. Не ще ти попрѣча да сторишъ това, което смѣташъ за дългъ. Но ме е страхъ, уви! че никога вече не ще се видимъ. . . Има, може би, едно срѣдство да не бжде раздѣлата ни вѣчна. Ще ти дамъ единъ подарѣкъ, който ще ти помогне да се върнешъ при мене, ако желаешъ. . .

Тя му подава малка лакирана кутийка, превързана съ копринена панделка (въ храма на Канагава свещеницитѣ пазятъ тая кутийка както и вждицата на Урасима).

— Вземи, тази кутийка, — казва княгинята, — и я пази. И каквото и да се случи, не я отваряй. Ако я отворишъ нѣма да можешъ да се върнешъ тука и никога вече нѣма да ме видишъ.

Извадиха лодката на Урасима и я туриха въ морето. Рибарьтъ сѣдна въ нея и сложи до себе си скжпоценния подарѣкъ на жена си.

Той гребе, обрънатъ гърбомъ къмъ Щастливитѣ острови и често поглежда таинствената кутия.

Дълго, дълго гребе той. Най-после вижда синкавитѣ планини, господстващи надъ японскитѣ острови и рамката на хълмоветѣ,

(продължение на 3 стр.)